

Ročne tiskarne

manjše in večje, z blazinico z barvo kupite v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru in Ptujju.

je nujno svaril naše ljudstvo, posebno mladino, pred takšnimi razširjevalci »duhovne mišnice«, koje tvorce in širitelje je ožigosal kot »pisarje in služabnike hudobnega duha«. Takšna izobrazba mora z nujnostjo naravnih zakonov roditi slabe nasledke ter voditi do moralnih razvalin. In čim več takšnih razvalin opazijo ti Mefistofeli (zli duhovi) našega naroda, tem širje se jim raztegnejo ustnice v ciničen zasmeh, češ, to je »pobožna Slovenija«, to je »naš pobožen narod«. Naša dolžnost in naloga je, da se zlu, ki se širi med ljudstvom, zoperstavimo s širjenjem naše katoliške prosvete! Sv. Oče nas kliče v boj proti brezbožnemu boljševizmu. Naša naloga je boj zoper kulturni boljševizem, ki vedno bolj prodira tudi med naš narod. Naše geslo bodi: katoliški prosveti glavo in srce, predvsem pa neumorno delo!

Po svojem govoru, ki je bil sprejet z velikim odobravanjem, je dr. Hohnjec predložil tri brzjavne pozdrave: Nj. Vel. kralju Petru II., Nj. Vis. knezu namestniku Pavlu in notranjemu ministru dr. Korošču, ki so bili sprejeti z navdušenim pritrjevanjem. Pozdravil je zlasti zastopnika prevzv. g. knezoškofa g. stolnega dekana dr. Cukalo in mariborskega podžupana g. Franjo Žebota, ki sta spregovorila priznalne in vzpodbudne besede. Dr. Jože Dvornik je prinesel pozdrave prosvetnih delavcev nekdanje Prosvetne zveze na Goriškem. Iz tajniškega poročila je bilo razvidno, da je letošnje prosvetno delo potekalo v znamenju Slomšekovih dni v Mariboru, ki so vse naše prosvetno in vzgojno prizadevanje opozorili na Slomškovo pojmovanje izobraževanja in vzgajanja. Največ pozornosti je centrala posvečala naši fantovski organizaciji. Fantovskih dekanijskih tečajev se je udeležilo okrog 2500 fantov. V Zvezi je včlanjenih 166 prosvetnih društev. Centralna prosvetna knjižnica v Mariboru, ki posluje osem let, ima sedaj 7748 knjig in 1245 članov iz vseh stanov. Ti člani so si v preteklem letu izposodili 23.680 knjig, knjižnico so obiskali 13.000krat.

Odbor je sklenil ustanoviti potujoče knjižnice. Iz blagajniškega poročila je bilo spoznati, da znašajo celokupna Zvezina aktiva 64.165 Din, prav toliko pa tudi pasiva. Ko je dobil prejšnji odbor soglasno sprejeto razrešnico, je bila na predlog g. župnika Fresnika sprejeta sledeča lista: Predsednik dr. Hohnjec, odborniki: dr. Jeraj, dr. Sužnik, dr. Meško, I. Stabej, J. Sekolec, I. Maležič, Mirko Geratič in Jos. Camplin, namestniki: arhidiacon Fr. Tovornik (Kornjice), prošt Matija Munda (Dravograd), ravnatelj Hrastelj, učitelj Fr. Kotnik, ravnatelj Richter, stolni kapelnik I. Gašparič, dekan Goml-

šek, prof. Peter Kovačič (Celje); pregledovalec računov: dr. Josip Mirt, dr. Kovačec, profesor živornik; razsodišče: dr. Juvan, dr. Leskovar, dr. Bartol, dr. Kejžar. Med predlogi sta bila sprejeta zlasti predloga, da se v okvirju Zveze osnujeta Pevska zveza in Zveza ljudskih odrov.

Braslovče. Proslava desetletnice Katoliškega prosvetnega društva v Orli vasi se vrši v nedeljo, 29. novembra, ob 8. uri popoldne v društveni dvorani v Braslovčah. Na dnevnem redu je govor g. dr. Josip Hohnjeca in igra »Podrti križ«.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Stari trg pri Slovenjgradu. Umrila je 14. novembra blaga mati Antonija Jamnik, 64 let stara. Svoje otroke je zelo lepo vzgojila, kar so ji ti tudi z zgledno hvaležnostjo in ljubeznijo vračali in so zanjo, kar je bila vdova, zelo lepo skrbeli. Pokopal jo je 16. novembra g. dekan monsig. Meško s Sel ob asistenci domačega g. župnika Horvata. Naj v miru počiva! Preostalim naše iskreno sožalje!

Slivnica pri Mariboru. Dne 17. t. m. je po kratki bolezni izdihnil Jožef Zorko, viničar v Radizelu. Kot viničar je prišel v Radizel leta 1894 k takratnemu veleposestniku g. grofu Eggerju, katero je pozneje kupil g. Hubert Lukman v Mariboru. Prišel je s svojo ženo kot mlad mož in ves čas bil priden, delaven in pošten vzor viničarjem. Sedaj po 42letnem delovanju enega vinograda v starosti 70 let ga je poklical Gospod v svoj vinograd. Kako je bil priljubljen, o pokazu: številni venci. Bodí mu zemljica lahka!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Po dolgi in mučni bolezni, previdena s sv. zakramenti, je umrla v starosti 67 let naša ljubljena članica dekliske Marijine družbe Bizjan Uršula iz Gornjega Porčiča. Bila je ponižna in skromna v svojem življenju. Pri odprtém grobu je spregovoril tolažilne besede preč. g. p. Vladimir Bobek. Naj počiva v miru draga članica!

Bučecovci na Murskem polju. V nedeljo 15. novembra smo spremili k večnemu počitku našo dobro sosedo, varčno gospodinjjo in nad vse skrbno in dobro mamico Marijo Kolbi, rojeno Cagran, posestnico-vdovo v Bučecovcih. Bila je mati več otrok, od katerih so kar trije sinovi potrjeni v vojake; eden je ravno na dan pogreba matere doblj poziv v vojaško službo. Da je bila pri ljudeh priljubljena, je pričla njen pogreb, katerega se je udeležilo vkljub slabemu vremenu zelo mnogo ljudstva. Tudi domača gasilska četa jo je spremila na njeni zadnji poti. Njej večni mir, žalujočim otrokom pa naše iskreno sožalje!

Tiskovine za likvidacijo kmetskih dolgov.

Potrdilo (novo), ki ga občine izdajajo, je že izšlo. — Obvestilo dolžnikom, ki ga morajo zavodi poslati dolžnikom, uredbo (besedilo), že imamo na zalogi, pravilnik, ki so splošno potrebni. Naročila sprejema

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru in v Ptujju.

»Da, da, da, Franc, ljubi!«
 »Moja ljuba Pavla!«
 Prijel jo je za roke in jih stiskal ves srečen.
 Tedaj se je izza skale prismejala Urška:
 »Bog daj! Sem že nazaj. Kaj se vidva tepeta, hihhi?«
 Ravnjak in Pavla sta se urno spustila.
 »Urška!« je vzkliknil Ravnjak skoraj nevoljno.
 »Ti si pa hitra. Ali si našla uro?«
 »Sem, hvala Bogu. Ni bilo treba daleč po njo. Tam gori sežem v žep in prav na dnu ti je bila ura, hihhi.«
 »Ti — ti!« je zažugala Pavla s prstom. »Ti si mi prava!«
 »Seveda sem prava — Cenc tudi tako pravi... Ali, Pavla, močno se mi zdi, da si tudi ti nekaj našla. Tisti prstan ti spet vidim na roki.«
 Pri tej priči je dekle hudo zardelo.
 Toda že se je oglasil Ravnjak:
 »Pavla in jaz sva ženin in nevesta. Pravkar sva se zmenila.«
 »O, to je pa vesela novica, hihhi. Saj sem ti dejala, Pavla: na božji poti si človek to in ono izprosi. Bog ti daj srečo in vam, Ravnjak, tudi!... Da, da, nebo in zemlja se najmeta, ljudje pa ne drugače, kakor če z glavami skup treščijo, hihhi, hihhi.«

Kar dušila se je, tako jo je silil smeh. Potem pa

jeziku ni bila več kos: vse je na drobno povedala, kako so ona, Cenc in Kristina vso to zaroto skuhali in kako se jim je posrečila.

»Kaj vam je bilo treba vsega tega!« se je Ravnjak kisló nasmejal. »S Pavlo bi se bila že brez tega tudi dobila.«

»Čez sto let, da, hihhi... Zdaj pride pa drugo vprašanje. Kdaj bosta napravila resnico? Menda kmalu, da se ne razdere še drugič.«

»Zdaj se ne razdere več... Pavla, kdaj, praviš, se vzameva?«

»Ti povej, Franc!« je zašepetalo dekle.

»Jutri je sveti Jakob... Če se nič ne mudiva, sva do Velike Gospojnice že lahko oženjena. — Ali ti je prav, Pavla?«

»Franc, vse mi je prav, kar ti rečeš.«

»Dobro! Tedaj pojdeva še ta teden k župniku, da naju v nedeljo že prvič okličejo.«

»Živio! Zmaga je naša! tako vpije Cenc, kadar ga ima pod klobukom,« je gostolela Urška, »to vama je danes lep dan, tega moramo zaliti.«

Iz torbe je privlekla steklenico in natočila en kozarček za Pavlo, drugega za Ravnjaka, sama pa je obdržala steklenico, v kateri je bilo še nekaj vina.

»Zdaj pa na zdravje! Bog živi!«

»Franc, na tvoje zdravje, da bi bil srečen!« je tiho dejala Pavla in ga objela z ljubečimi očmi.

(Dalje sledi.)

ljenja, očitna v teh slučajih, je povsem naravna ob nenaravnih prilikah sodobnega žitja.

Ras Imru ostavil Abesinijo.

Zdi se, da je v zadnjem času odnehal zadnji odpor Abesincev proti italijanski zasedbi dežele. Kakor poročata angleški konzul iz mesta Gore, je namreč ras Imru, ki je vodil severno abesinsko armado ter je pozneje stopil na čelo abesinske vlade v Goreju, odpotoval v Ugando v Afriki, kjer se kani stalno naseliti. Smatrajo, da je s tem dejanjem prenehala zadnja funkcija abesinske oblasti tudi v tistih pokrajinah, ki jih italijanska vojska še ni zasedla.